

3. Apr. 1842

FACTS

Date:

3. Apr. 1842

Page number:

Dagbog A, side 7-8

TRANSCRIPTION

Søndag den 3 April.

Idag besøgte jeg hende, hvor hun boer hos sin Tante, Fru Ferral.¹ Et helt Aar er det snart siden, jeg saae hende; er det Kjærlighed, den Følelse, hvormed jeg altid tænker paa hende. Man har ogsaa narret mig med [overstreget: an] Hentydninger til unge Piger; men aldrig har jeg følt den Interesse og Velvillie for nogen Anden som for Louise Neergaard. Mon hun har bemærket det – jeg har hørt, at hun har [overstreget: udtalt] nævnet mig paa en Maade, at jeg maa føle: der er dog Noget i mit Væsen, som har behaget hende; men det er længe siden og det er langt fra Kjærlighed. Jeg husker en Aften, da Tante Thea,² Louise Lundbye og hun vare spadserede ud ad Snarebakken til. Jeg fulgte dem, og [overstreget: var med hende] da vi kom til Banken løb hun i Forveien op imens jeg hjalp Tante op ad Skraaningens et Stykke. Der hvilede Louise Lundbye og Tante lidt; imens løb jeg op paa Høien. Paa den mægtige Overligger paa Stendysse sad hun, vi talede lidt sammen, hvorpaa hun yttrede: de Andre bleve for langt tilbage, og strax løb jeg at hente dem. Skulle hun alt dengang have bemærket min Følelse for hende. Kun eengang har jeg sagt hende noget, jeg har fortrydt, fordi det forekom mig bagefter paatrængende. Jeg bad hende skrive et Digt af i den Bog, hvori jeg samler saadanne Sager. Hun negtede det bestemt, og det gjorde mig ondt at have talt derom; men hun har ikke negtet at give slige Erindringer til sine Veninder, hvor kunde jeg da vente det. – Jeg har troet at burde glemme hende; hvor kan jeg byde en Pige min Haand, jeg, en fattig Maler! fattig! det er tungt at være fattig; men jeg har endnu ikke lidt Nød, og vil dog nødig opgive Haabet om at kunde engang ernære en Familie. Tungt er det vist at see sine Kjære lide Mangel; men tungt er det ikke at arbejde for dem; det maa vist være en lykkelig Følelse. Skulde hun, ja hun har vel aldrig seet Mangel i sine Forældres Huus, skulde hun foragte, nei, skulde hun forsmætte mig, fordi jeg ikke •8• har Udsigter til at blive rig – o, det var bittert! men Louise! gør mig aldrig Uret; kommer det engang dertil at jeg beder om Deres Gjenkjærlighed, saa vær ikke ubillig, selv om De nægter mig den. Der er dog en ærlig Villie i mig, jeg vilde dog hele Livet igjennem stræbe at gjøre Dem lykkelig. Hvorfor er jeg tilmode som det var noget Ondt eller dog Utilladeligt jeg tænker paa. Er det Synd, at jeg ogsaa stræber at stille de dybe Længsler, Naturen har nedlagt i mit Indre. Nei, men min Stilling er, hvad Verden kalder usikker; tør jeg vente mig hendes og hendes Forældres Samtykke – o, var jeg rig! dog det Ønske vil jeg nødig gjøre – o, Louise, kunde [overstreget: jeg] Du fatte den Bitterhed, der opfylder mig ved Tanken om, at jeg maaskee, fordi jeg er fattig, skal nødes at opgive mit Livs Lykke. – – Der kom Brev fra den elskede Lorenz,³ hvad skriver han?

¹ Ane Marie Ferrall, f. Busky (d. 1853), var søster til Louise Neergaards mor, Caroline Frederikke Louise Neergaard, f. Busky (1789-1872). Hun boede i 1842-43 som enke i Amaliegade 3.

² Dorothea Marie Schlegel, f. Neergaard (1787-1852), Louise Neergaards faster.

³ Malerkammeraten Lorenz Frølich (1820-1908).

dijke, bettere Troni i Hvergaardens ene Medaille, hvor den leende Munk
skjuler sin Grædende. — Og dog tror Folk, at jeg er just lykkelig! —

Søndag den 3 April.

Idag besøgte jeg hende, hvor hun bader hos sin Tante, Toni Forrel.
Et heelt Aar er det snart siden, jeg såe hende; er det Kjærlighed, den
Talelse, hvormed jeg altid tænker paa hende. Man har ogsaa mærket
mig ind og ud af Hentyllinger til unge Diger; men aldrig har jeg
fået den Frødens og Velvillies for nogen Anden, som for Louise
Nergaard. Man hør har bemærket det. Jeg har hørt, at hun har
talt nærmest mig paa en Maade, at jeg maaske føle den i det Øjeblik
i mit Væsen, som har behaget hende; men det er længe siden, og det
er langt fra Kjærlighed. Jeg ønsker en Aften, da Tante Thea, Louise
Lindberg og hun bader spadsere ind ad Luus bakkens tid. Jeg vil
te dem, og ~~hvorved~~ da vi kom til Bønnen lød hun.
Foruden og imens jeg hjalp Tante og ad Hænderingen at flyde.
Der hørtes Louise Lindberg og Tante Leds; imens lød jeg paa Høi-
en. Paa den ene Øjeblik Overligger paa Steenbjæsen sad hun, i Tale.
De lød sammen, hvorpaa hun udtalte: de Andre blev for langt til
bage, og strax lød jeg at hente dem. Skulde hun alle den Gang have
bemærket min Talelse for hende. Hun seengang har jeg sagt hende
noget, jeg har fortællt, fordi det forkom mig hængende paatrængende.
So jeg har hende skrevet et Brev af den Bog, hvori jeg samlede den
Ramses Læge. Hun modtog det i kort Tid, og det gjorde mig endt
at have talt den om; men har hun ikke noget at give mig lige
indblikninger til sine Veninder, hvor kunde jeg da se det. — Jeg
har troet at have glemt hende; hvor kan jeg høre en Digt min
Jalousi, jeg, en fattig Maler! fattig! det er tungt at være fattig;
men jeg har endnu ikke lidt Nød, og vil dog stadig agte
Maleri om at kunde engang erindre en Familie. Tænk, er det
vist at see sine Kjære lide Mangel; men tungt er det ikke at
at arbejde for dem; det maa vist være en lykkelig Talelse. Til
So hun, ja hun har vel aldrig set Mangel i sine Forældres Fjind,
skulde hun foragte, nei, skulde hun for være mig, fordi jeg ikke

8.

har Udsejter til at blive mig - o, det var bittert! men Louise! giv mig
aldrig Uret; kommer det engang dertil at jeg heder om Dens! Gjenkjen-
del, saa var ikke ubillig, selv om de nægten mig den. Desuden
er der vel Villie i mig, jeg vilde dog hele Livet glemme strake at
gjøre den lykkelig. Hvorfor er jeg blændet om det her noget Gode
eller dog Udtalelse? Jeg tænker paa. Er det synd, at jeg ogsaa strakes at
stille de Løbe Kæmper, Naturen har nedlagt i mit Hoved. Ne, men
min Følelse er, hvad Løben kaldes i Almindelighed; for jeg vente mig hen-
des og hendes Følelses Samtykke - o, var jeg mig! dog det Gode
vil jeg aldrig gøre - o, Louise, kunde jeg din fælle den D. Herred, der
opfylder mig med Tanken om, at jeg maaske, fordit jeg er fattig, skal
vælge at afgive mit Lias Lykke. — — — — — Der kom Der
fra den elskede Loreny, hvad skinner han? —

Den 4te April.

Igaar Aften var jeg inde hos Benitjes. Ved Thebordet sad Peter Dan-
sitz af Messingtraad en Ring, som den de italienske Landfalk
sees at have; han gav mig den, og jeg stak den strax paa Fingern.
Jeg er bittesig nok til at knytte hertil Erindringer om Gensynet
med hende, der bestandig besjættede mine Tanker. Denne Span-
ning kan jeg ikke længe gaa i. Vil ikke de store alvorlige Anke-
der, jeg tænker paa at udføre, gøre en Forandring, da maa jeg see at
finde en Leilighed til at tale med hende selv. Hvor skal jeg gaa
Med dertil, og jeg som har saa arvt ved at miste hende?
Ond hende skriftlig og mundtlig; dog ved en saadan Leilighed vilde
jeg aldrig betragte mig til en saad. Staal-Den; forstaae mig vil hun
nok kunde, det er umuligt, at hun ikke skulde have bemærket den
Forretning jeg har for hende. Hvad om hun gjenoplyste den? Jeg vil ikke
hænges mig til denne lykkelige Forestilling, jeg er saa ringe og
ubetydelig for mig selv og hende. Har jeg maaske mine Nærmeste
betrachtet jeg vel høiest som et galemandt, der har maaske et Menneske
der jagter efter Hjernespirit? Jeg maa dog have Udsigt af hendes
egen Mænd. Endnu er der noget Gode i mig; men jeg laas ikke for
Fremtiden, vil Ingen dele Bjergene af Livets Fortælle med mig ved